

VSTAL Z MŔTVYCH (nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania)

Ked' sa pominula sobota, na úsvite prvého dňa v týždni prišla Mária Magdaléna a iná Mária pozrieť hrob. Vtom nastalo veľké zemetrasenie, lebo z neba zostúpil Pánov anjel, pristúpil, odvalil kameň a sadol si naň. Jeho zjav bol ako blesk a jeho odev biely ako sneh. Strážnici strnuli od strachu z neho a ostali ako mŕtvi. Anjel sa prihovoral ženám: „Vy sa nebojte! Viem, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. Niet ho tu, lebo vstal, ako povedal. Pod'te, pozrite si miesto, kde ležal. A rýchlo choďte povedať jeho učeníkom: „Vstal z mŕtvych a ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte.“ Hľa, povedal som vám to.“ Rýchlo vyšli z hrobu a so strachom i s veľkou radosťou bežali to oznámiť jeho učeníkom. A hľa, Ježiš im išiel v ústrety a oslovil ich: „Pozdravujem vás!“ Oni pristúpili, objali mu nohy a klaňali sa mu. Tu im Ježiš povedal: „Nebojte sa! Choďte, oznámte mojim bratom, aby šli do Galiley, tam ma uvidia.“ (Mt 28, 1-10)

Na úsvite – rabínske komentáre považujú noci, do ktorých zažiarilo svetlo Božích skutkov, za najväčšie udalosti v dejinách spásy. Na začiatku stvorenia oddelil Boh svetlo od tmy, v noci mal byť obetovaný Izák, v noci vyviedol Boh izraelský ľud z egyptského otroctva, v noci očakáva židovský národ opätovný návrat proroka Eliáša i príchod Mesiáša.

Tma a svetlo v zázraku zmŕtvychvstania odrážajú stav duše človeka, ktorý túžobne hľadá Boha. Ženy prichádzajú k hrobu hneď skoro ráno, ešte za tmy. V čase poslednej nočnej hliadky. To je hodina, kedy je súčasne svetlo i tma. Tma je v Písme symbolom neviery a nepochopenia Božích skutkov. Svetlo, ktoré túto tmou preniká, je Svetlo Kristovo.

Ježišovmu vzkrieseniu predchádzal šabat, pre Židov siedmy deň v týždni. Po sobote, kedy Ježišovo telo „odpočívalo“ v hrobe, nasledovalo vzkriesenie – nedeľa. Deň prvý a zároveň „ôsmy“. Číslovka osem symbolizuje nikdy nekončiacu prítomnosť Krista medzi ľuďmi.

My nikdy zmŕtvychvstanie úplne nepochopíme a rozumom nevysvetlíme. Musíme priznať, že nad správou o Ježišovom vzkriesení sme „ľudsky“ v koncoch. Tak je to ale dobre. Taký koniec je podmienkou, aby Boh s nami mohol urobiť nový začiatok. Aby sme Kristovo vzkriesenie prežívali sami na sebe. Alebo lepšie povedané – aby sme mali účasť na jeho vzkriesení.

Naše srdcia sú však často – tak ako bol aj Ježišov hrob – zavalené obrovským kameňom. Jeho odvalenie znamená naše otváranie sa pre pochopenie nášho poslania v Božom pláne. Sme pozývaní, aby sme opäť dokázali žasnúť nad Božím konaním. Aby nás zvest' o Ježišovom vzkriesení vždy nanovo ohromila. Lebo aj na svätú omšu prichádzame s tým, že sa tam nič zvláštne neudeje, jej priebeh už poznáme. Sväté tajomstvá opakujeme ako povrchné naučené frázy. Sme zvykovi.